

1 1^e Zondag door het Jaar B

***U bent mijn helper, verstoot mij niet;
laat mij niet in de steek, God, mijn heil. (Ps 27,9)***

Van leven naar eucharistie

Van de Kerk wordt gezegd dat zij een universele roeping heeft; zij is ermee begaan, hoopt en verlangt alle mensen in haar eenheid op te nemen. Desondanks vermindert het aantal christenen dagelijks terwijl de wereldbevolking massaal toeneemt. Daaruit besluiten sommigen dat de Kerk heeft afgedaan. Zij heeft haar tijd gehad. Heeft God nog iets te zeggen en te doen in de wereld van de mens? Is zijn zwijgen geen bewijs dat Hij niets doet, dat Hij zelfs niet bestaat? God is dood, besluiten heel wat mensen nogal vlug. Is dit, zelfs voor een gelovige, geen verborgen reden tot ongerustheid en ergernis?

Eerste lezing*Ezechiël 17,22-24*

Dit zegt de Heer God: "Dan zal Ik zelf van de top van de hoge ceder een twijgje nemen en dat in de grond zetten; van de bovenste van de jonge takken zal Ik een twijgje plukken en Ik zelf zal het planten op een hoge en verheven berg, op het gebergte van Israël hoogland zal Ik het planten. Het zal takken dragen, vrucht vormen en een prachtige ceder worden. Daaronder zullen alle vogels van allerlei gevederte nestelen; in de schaduw van zijn takken zullen ze nestelen. En alle bomen van het open veld zullen erkennen dat Ik, de Heer, een sappige boom heb doen verdorren en een dorre boom tot bloei gebracht heb; Ik, de Heer, heb het gezegd en Ik zal het doen."

Tweede lezing*II Korintiërs 5,6-10*

Broeders en zusters, daarom houden wij altijd goede moed. Wij zijn ons bewust dat wij, zolang wij thuis zijn in het lichaam, ver zijn van de Heer. Wij leven in geloof, wij zien Hem niet. Maar wij houden moed en zouden

liever uit het lichaam verhuizen om onze intrek te nemen bij de Heer. Daarom is onze enige eerezucht, hetzij thuis, hetzij in den vreemde, Hem te behagen. Want allen moeten wij voor Christus' rechterstoel verschijnen, opdat ieder het loon ontvangt voor wat hij in dit leven heeft gedaan, goed of kwaad.

Evangelie

Marcus 4.26-34

In die tijd zei Jezus tot de menigte: "Het gaat met het Rijk Gods als met een man die zijn land bezaait; hij slaapt en staat op, 's nachts en overdag, en onderwijl kiemt het zaad en schiet op, maar hij weet niet hoe. Uit eigen kracht brengt de aarde vruchten voort, eerst de groene halm, dan de aar, dan het volgroeide graan in de aar. Zodra de vrucht het toelaat slaat hij er de sikkel in, want het is tijd voor de oogst."

En verder: "Welke vergelijking kunnen wij vinden voor het Rijk Gods en in welke gelijkenis zullen we het voorstellen? Het lijkt op een mosterdzaadje. Wanneer dat gezaaid wordt in de grond, is het wel het allerkleinste zaadje op aarde; maar eenmaal gezaaid schiet het op en het wordt groter dan alle tuingewassen, en het krijgt grote takken zodat de vogels in zijn schaduw kunnen nestelen." In vele dergelijke gelijkenissen verkondigde Hij hun zijn leer op de wijze die zij konden verstaan. Anders dan in gelijkenissen sprak Hij niet tot hen, maar eenmaal met zijn leerlingen alleen gaf Hij van alles uitleg.

Van eucharistie naar leven

Als de Kerk zich katholiek noemt, m.a.w. universeel, heeft zij niet de bedoeling alle mensen te verenigen. Zij wil alleen zeggen dat zij fundamenteel in staat is alle mensen en ieder mens te redden. Zoals het zaad uitgestrooid op de akker, zo bezit het Evangelie een onweerstaanbare kiemkracht, maar het is nodig dat het rijp wordt en zelfs ogenschijnlijk vergaat en sterft om vruchten te dragen bij de oogst. Christenen van vandaag leven verspreid in de massa, zij zitten te midden van aardse dingen. Bij de laatste dag zullen zij met verwondering vaststellen dat zij het kleine, minieme zaad waren dat vruchtbaar was en dat eeuwige oogsten heeft voortgebracht.